

בש"פ 1049/22 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 1049/22

לפני: כבוד השופט י' אלרון

העוררת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: פלוני

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בנצרת ב-
מ"ת 58443-01-21 מיום 10.2.2022 שניתן על ידי
השופט ד' צרפתי

תאריך הישיבה: י"ד באדר א' התשפ"ב (15.2.2022)

בשם העוררת: עו"ד סיגל בלום

בשם המשיב: עו"ד יובל זמר

החלטה

1. לפניי הודעת ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטתו של בית המשפט המחוזי בנצרת (השופט ד' צרפתי) ב-מ"ת 58443-01-21 מיום 10.2.2022, לפיה המשיב ישוחרר לחלופת מעצר בפיקוח אלקטרוני.

רקע והשתלשלות ההליכים

2. ביום 25.10.2021 הוגש כתב אישום נגד המשיב המייחס לו עבירת אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); עבירת כליאת שווא לפי סעיף 377 רישא לחוק; עבירת תקיפת בת זוג לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק; עבירת אינוס לפי סעיף 192 לחוק; עבירת סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק; עבירת הסגת גבול לפי סעיף 477(א)(2)+(ב) לחוק; ועבירת הטרדה באמצעות מתקן בזק לפי סעיף 30 לחוק התקשורת, התשמ"ב-1982.

3. כעולה מכתב האישום, המשיב והמתלוננת ניהלו מערכת יחסים זוגית במשך כשלוש שנים. על פי הנתען באישום הראשון, ביום 22.8.2021 המשיב שבר חפצים בבית המתלוננת, שפך על ראשה צנצנות תבלינים, קרע את חולצתה, עלה עם ברכיו על צלעותיה ואחז בידה בחוזקה מאחורי גבה באופן שלא יכלה לזוז. המשיב לא נענה לצעקות המתלוננת כי יחדל ממעשיו, תפס אותה בגרונה וחנק אותה עד שלא הצליחה לנשום.

בהמשך, המשיב הפשיל את מכנסי המתלוננת, הוציא את איבר מינו והחדירו לאיבר מינה בניגוד לרצונה. לאחר מכן, המשיב התיישב בכניסה לחדרה של המתלוננת במטרה לחסום את פתחו ומנע ממנה לצאת מהחדר, ורק לאחר שהתחננה אליו הוא אפשר לה לצאת למטבח לשתות מים. בשלב זה, המשיב חתך את ידיו בסכין ואמר למתלוננת שהוא יפגע בעצמו כי היא לא אוהבת אותו, וכן איים עליה כי יהרוג אותה.

4. כמתואר באישום השני, ביום 21.9.2021 המשיב נכנס לבית המתלוננת, שלף את אקדחו, דרך אותו, כיוון אותו לעברה ואמר לה שהיא "לא תהיה של אף אחד". בהמשך, המשיב כיוון את האקדח לסנטרו, הכניס את הקנה לפיו, ניסה להניח את ידה של המתלוננת על האקדח תוך שהוא אומר לה שידאג כי תואשם במותו. לאחר אירועים אלה המשיב והמתלוננת נפרדו.

5. עוד תואר באישום השני, כי ביום 30.9.2021 המשיב נכנס לדירת המתלוננת ללא היתר, לקח סכין מטבח ודקר את עצמו בבטנו לעיני המתלוננת במטרה לחדש את הקשר ביניהם. המתלוננת לקחה את הסכין מידי המשיב עזב את המקום תוך שהוא מדמם. ממועד זה ועד למעצרו ביום 15.10.2021 המשיב התקשר למתלוננת 667 פעמים, על אף שהבהירה לו כי אינה רוצה כל קשר עימו.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד העורר, הוגשה בקשה למעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו. בבקשה נטען כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לו בכתב האישום, וכי קיים יסוד סביר לחשש שהמשיב יסכן את שלום הציבור. כן צוין כי המשיב "כפייתי" ביחסו למתלוננת כעולה מכמות השיחות היוצאות אליה במשך השבועיים שקדמו למעצרו, דבר המלמד כי לא ניתן לתת בו אמון שיאפשר את שחרורו לחלופת מעצר.

5. בהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 1.11.2021 נקבע כי קיימות ראיות לכאורה ממשיות לביסוס עבירות האיומים, ההטרדות והשימוש בכוח כלפי המתלוננת. לצד זאת נקבע, כי קיימת "חולשה ממשית" בעוצמת הראיות לכאורה ביחס לעבירות האינוס, כליאת השווא והסגת הגבול.

עוד נקבע, כי בעניינו של המשיב קמה "מסוכנות ברורה", מאחר שהוא מתקשה לקבוע לעצמו גבולות, פועל באופן כפייתי כלפי המתלוננת, מאיים לפגוע בעצמו ואף עשה שימוש פלילי בנשקו, לכאורה.

לאור האמור, בית המשפט המחוזי קבע כי הנסיבות המיוחדות במקרה דנן מחייבות איזון, אשר מחד גיסא יאיין את מסוכנתו של המשיב, ומאידך גיסא יבטא את החולשה הראייתית הקיימת ביחס לחלק מהעבירות המיוחסות לו. משכך, בית המשפט קבע כי "הפתרון הראוי" בנסיבות העניין הינו בדרך של מעצר המשיב באיזוק אלקטרוני בפיקוח משמורנים, לכל הפחות עד להשלמת התסקיר בעניינו.

6. בהמשך לכך, בית המשפט המחוזי הורה בהחלטתו מיום 7.11.2021 על מעצרו של המשיב באיזוק אלקטרוני.

7. ערר העוררת על החלטה זו התקבל בהסכמת המשיב בהחלטת בית משפט זה מיום 9.11.2021, תוך שנקבע כי מעצרו של המשיב יוארך עד לקבלת תסקיר מעצר בעניינו (בש"פ 7597/21).

8. בתסקיר מעצר שהוגש ביום 29.11.2021 שירות המבחן העריך רמת סיכון גבוהה מאוד להמשך התנהגות בעייתית ואלימה של המשיב כלפי המתלוננת. לפיכך לא בא בהמלצה על שחרור המשיב למעצר בית.

9. בתסקיר מעצר משלים מיום 6.1.2022 שב שירות המבחן והזכיר את רמת הסיכון הגבוהה הנשקפת מהמשיב, והתקשה לבוא בהמלצה על שחרורו ממעצר או על מעצרו בתנאי פיקוח אלקטרוני.

10. בהחלטה נוספת של בית המשפט המחוזי מיום 10.1.2022 נקבע כי נוכח המסוכנות הנשקפת מהמשיב והאובססיביות שהפגין כלפי המתלוננת, לא ניתן לאיין את מסוכנותו ברמה הדרושה גם באמצעות משמורנים ראויים, איזוק אלקטרוני וריחוק גיאוגרפי - ועל כן, יש להורות על מעצרו מאחורי סורג ובריה עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו. עם זאת, בית המשפט הורה כי שירות המבחן יבחן את אפשרות שילוב המשיב בטיפול קהילתי במסגרת סגורה.

11. בהתאם להחלטה זו, שירות המבחן הגיש ביום 27.1.2021 תסקיר משלים בו לא בא בהמלצה על שחרור המשיב למסגרת טיפולית סגורה, מאחר שלא קיימת מסגרת שכזו בה המטופלים מפוקחים באופן הדוק ורציף.

12. בהחלטתו הנוספת מיום 31.1.2022 בית המשפט המחוזי ציין כי לאחר ששב ובחן את עניינו של המשיב נוכח כי החלטתו מיום 10.1.2022 "החמירה מעבר לנכון ולמתחייב עם המשיב", בכל הנוגע לאפשרות לאיין מסוכנתו בדרך של מעצר באיזוק. עוד נקבע, כי ביחס לעוצמת מסוכנתו של המשיב הוצגה "תמונה קודרת יותר מהנכון".

כן נקבע, כי בעניינו של המשיב קיימים טעמים המצדיקים שלא לאמץ את עמדת שירות המבחן. בכלל זאת צוין כי "עולה ספק" האם בידי שירות המבחן מצויים הכלים לקבוע איזון ראוי בהערכתו את המסוכנות העולה מעבירת האינוס, שעה שנקבע בהחלטה מיום 1.11.2021 כי ביחס לעבירה זו הציגה העוררת ראיות לכאורה רק ברף הנמוך.

אשר על כן, ומשהמשיב שוהה במעצר מאחורי סורג ובריה כבר כ-4 חודשים, וניתק כל קשר עם המתלוננת - בית המשפט המחוזי קבע כי יש בחלופת המעצר שהוצעה בעיר נהריה, ובפיקוח אנושי כדי לאיין את מסוכנותו ברמה

הדרושה ולהבטיח את שלום המתלוננת. משכך, הורה על הכנת דו"ח היתכנות לפיקוח אלקטרוני.

13. בהחלטה מיום 10.2.2022 בית המשפט המחוזי הורה על מעצר המשיב בפיקוח אלקטרוני, בין השאר, בתנאים הבאים: פיקוח אחיות המשיב; "הפקדה" בסך 8,000 ש"ח וחתימה על "התחייבות עצמית" להבטחת תנאי המעצר בגובה 25,000 ש"ח; ערבות צד ג' של כל אחד מהמפקחים להבטחת קיום תנאי המעצר בגובה 10,000 ש"ח; צו עיכוב יציאה מהארץ; ואיסור יצירת קשר כלשהו עם עדי התביעה.

מכאן הערר שלפניי.

יצוין כי ביום 11.2.2022 הוריתי על הארכת מעצרו של המשיב עד למתן החלטה אחרת.

טענות הצדדים

14. לשיטת העוררת, בית המשפט המחוזי שגה שגיאה מהותית בניתוח הראיות שעמדו בפניו, כאשר קבע כי ביחס לעבירת האינסוס, כליאת השווא והסגת גבול, קיימות ראיות לכאורה המצויות ברף הנמוך. לעמדתה, המתלוננת מסרה גרסה מפורטת וברורה שאף מגובה בהודעות טקסט בינה לבין המשיב ובהקלטה של שיחה ביניהם, המוכיחה את התרחשות האירועים.

עוד הוסיפה, כי החלטת בית המשפט המחוזי מיישמת באופן שגוי את ההלכה שנקבעה בבש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996), לפיה בשלב בחינת הראיות לכאורה בהליכי המעצר אין בית המשפט נדרש לשאלת מהימנות העדויות. לעמדתה, די בכך שקיימות בתיק החקירה בענייננו הודעותיה המפורטות של המתלוננת וראיות נוספות אשר תומכות בגרסתה, כדי להוות ראיות לכאורה, המעידות על אובססיביות מצד המשיב שאין בחלופת המעצר כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מהן.

כן הדגישה, כי המסוכנות הנשקפת מהמשיב היא כה גבוהה, שאף אם קיימת "חולשה" בראיות לכאורה, עדיין היה ראוי להותירו מאחורי סורג ובריח, ובפרט לאור התרשמות שירות המבחן - במסגרת שלושה תסקירים - כי קיימת רמת סיכון "גבוהה מאוד" הנשקפת מהמשיב.

15. מנגד, בדיון שנערך לפניי התנגד בא-כוח המשיב לערר, וביקש לסמוך ידיו על החלטתו המנומקת של בית המשפט המחוזי. לטענתו, אין מחלוקת כי קיימת מסוכנות ואובססיביות הנשקפות מהמשיב, אלא שיש בחלופת המעצר שהוצעה כדי לאיין אותו. לעמדתו, בניגוד לטענת העוררת, קיימת חולשה ממשית בראיות ביחס לעבירת האינסוס, מאחר שבגרסת המתלוננת נפלו סתירות רבות הנוגעות לליבת האירועים, והדגיש כי בית המשפט המחוזי קבע לאחר שבחן את הראיות לביצוע עבירה זו כי הן מצויות ברף התחתון.

עוד הפנה להתכתביות בין המשיב למתלוננת בהן היא הטיחה בו דברים רבים, אך לא אמרה מילה על כך שהתקיימו ביניהם יחסי מין שלא בהסכמה, וטען כי שירות המבחן קבע את מסוכנותו של המשיב על סמך הראיות, שעה שאין לו את הכלים ואת הידע לשקלל בקביעתו את הכרעת בית המשפט המחוזי שעוצמת הראיות נמוכה. לבסוף הדגיש כי גם לשיטת המתלוננת המשיב מעולם לא הפעיל כלפיה אלימות פיזית עד לאירוע הנטען בכתב האישום.

דיון והכרעה

16. לאחר שעיינתי בהחלטת בית המשפט המחוזי, בנימוקי הערר בכתב ובחומר החקירה שהוגש לעיוני, ומששמעתי את טיעוני הצדדים בעל-פה בדיון שנערך לפניי, באתי לכלל מסקנה כי דין הערר להתקבל.

17. עבירות אלימות כלפי בת זוג מהסוג שיוחס למשיב, מקימות חזקת מסוכנות סטטוטורית, לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(5) לחוק המעצרים. בנסיבות אלה הנטל להוכיח כי ניתן לאיין מסוכנות באמצעות חלופת מעצר מוטל על המשיב (ראו: בש"פ 7491/21 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 15 (10.11.2021)).

משכך, אני רואה צורך להידרש לשאלת עוצמת הראיות לכאורה ביחס לעבירת האינוס, ואני סבור כי בהינתן העבירות הנוספות המיוחסות למשיב, ולנוכח האובססיביות העולה ממעשיו אשר על קיומה אין חולק, לא עלה בידי להוכיח כי בשלב זה ניתן לאיין את המסוכנות הנשקפת ממנו באמצעות מעצר בפיקוח אלקטרוני.

18. לכך מצטרפת הערכת המסוכנות של שירות המבחן והמלצתו השלילית כפי שבאה לידי ביטוי בשלושת תסקירי המעצר שהוגשו בעניינו. כידוע, בית המשפט יסטה מהמלצת שירות המבחן רק במקרים חריגים ובהתקיים טעמים כבדי משקל, שאינם בנמצא במקרה דנן (ראו: בש"פ 6277/16 מדינת ישראל נ' ששון, פסקה 21 (12.9.2016); בש"פ 7874/19 זדה נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (8.12.2019)).

19. המסכת העובדתית העולה מכתב האישום מתארת מעשי אלימות חמורים ומזעזעים, שביצע המשיב במתלוננת, בת זוגו באותה העת, אשר אף גרמו לה חבלות וסימנים כחולים על גופה.

בהקשר זה אין לי אלא לחזור על דברים שכתבתי בעבר:

"ריבוי מקרי האלימות הקשה כלפי נשים במסגרת מערכות יחסים, המתדרדרת לעיתים עד כדי רציחתן נפש, מחייבת את בתי המשפט לנקוט משנה זהירות בקבלת החלטות על שחרורם של נאשמים בעבירות אלימות כלפי בנות זוגן לחלופות מעצר, ולשקול היטב האם במכלול נסיבות הענין המובא לפתחם, די בתנאי מעצר מגבילים כדי לאיין את הסכנה הנשקפת מהם לבנות הזוג, אשר חוו כבר על בשרן את נחת זרועם" (בש"פ 9225/20 חמדאו נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (30.12.2020)).

20. בהתאם לכל האמור, אני מקבל את הערר, מבטל את החלטת בית המשפט המחוזי, ומורה על המשך מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

21. יחד עם זאת, בשים לב לזמן בו שוהה המשיב במעצר מאחורי סורג ובריח, ולהעדר עברו הפלילי, מצאתי לנכון להדגיש כי לאחר שתישמע עדות המתלוננת, יוכל בא כוחו לפנות לבית המשפט המחוזי בבקשה לעיון חוזר.

22. אציין כי בדיון שנערך לפניי באת כוח העוררת הבהירה כי בתחילת חודש אפריל קבועים מספר מועדי הוכחות וככל הניתן המתלוננת תעלה לעדות ראשונה. חזקה על העוררת כי תפעל בהתאם להבהרה זו.

ניתנה היום, כ"א באדר א' התשפ"ב (22.2.2022).

ש ו פ ט
